

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ καὶ τώρα, γιατί νὰ παραπονείσθε ; Εἶνε ὡραία, καλὴ καὶ γλυκεῖα. Θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο γιὰ σὰς μιὰ στοργικὴ σύζυγος. Ἐξ ἄλλου ἡ κατάστασίς της δὲν εἶνε ἀπελπιστικὴ ἂν στερεταί με-
χωρὶς ἐνὸς σημείου τοῦ λογικοῦ της, πιστεύω, ὅτι σιγά-σιγά θὰ μπο-
ροῦσε νὰ τὸ ἀνακτήσῃ. Ἴσως ἀπὸ τῆς ξανάρθῃ καὶ ξαφνα.

Καθὸς ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ.
— Ὅστε, ἡ δυστυχισμένη μου γυναίκα, ρώτησα δὲν ἦταν πάν-
τοτε ἔτσι ὅπως εἶνε σήμερα ;

— Ὅχι βέβαια. Πρὸ λίγων ἐτῶν ἐδοκίμασε ἓνα δυνατό κλονι-
σμό... Μὰ ἄξαφνι θλίψις πού τὴν βροῖκε εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τὴν
κάνῃ νὰ ξεχάσῃ ὁλόκληρο τὸ παρελθόν της. Ὑστερᾶ ἀπὸ μερικὲς
ἐβδομάδες ἀρρώστειας, σηκώθηκε, ἀλλὰ ἡ μνήμη της εἶχε ἐξαφα-
νισθῆ ἔντελως. Ἐβλεπε πᾶ τους φίλους της σάν ξένους καὶ τὸ
πνεῦμα της μορούσε νὰ παραβληθῆ μὲ τὸ πνεῦμα ἐνὸς παιδιοῦ.
Ἐ, ὅπως τὸ πνεῦμα ἐνὸς παιδιοῦ ἀναπτύσσεται σιγά-σιγά, ἔτσι
καὶ τὸ δικό της μπορεῖ νὰ συμβῆ τὸ ἴδιο.

— Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀρρώστειας της... Ποιὸς ἦταν ὁ κλο-
νισμὸς πού ἐνόμισε ;

— Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἐρώτησις στὴν ὁποία δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαν-
τήσω.

— Δόστε μου τοῦλάχιστο καμμιά πληροφορία σχετικὴ μὲ τὴν
οἰκογενεῖά της, μὲ τους συγγενεῖς της.

— Εἶμαι ὁ μόνος συγγενής της πού τῆς ἀπομένει.

Ἐξακολούθησα νὰ τὸν πιέζω μὲ τὶς ἐρωτήσεις μου, μὰ χωρὶς
νὰ πετύχω καμμιά ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι.
Θὰ ἐπέστρεφα στὴν Ἀγγλία χωρὶς νὰ μάθω
σχεδὸν τίποτε παραπάνω ἀπὸ ὅσα ἤξερα καὶ
πρὶν φύγω. Ὑπῆρχε ὅμως ἓνα σημεῖο στὸ
ὁποῖο ἐπέμεινα ζητώντας ἐξηγήσεις.

— Τὴ σχέση εἶχε ὁ φίλος σας, αὐτὸς ὁ
Ἰταλὸς πού μιλάει τόσο καλὰ τὸ Ἀγγλικό,
μὲ τὴν Παυλίνα ; τὸν ἐρώτησα.

Ἐ, ὅπως τὸ πνεῦμα ἐνὸς παιδιοῦ ἀναπτύσσεται σιγά-σιγά, ἔτσι
καὶ τὸ δικό της μπορεῖ νὰ συμβῆ τὸ ἴδιο.

— Ὁ Τσένερι ἤψωσε τους ὄμους χαμογε-
λώντας :

— Ὁ Μαζάρι ; Εἶμαι εὐτυχής, κύριε
Βώγκαν, γιατί μου κάνετε μιὰ ἐρώτησι στὴν
ὁποία μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω ἀνεπιφύλα-
κτως. Ἐνα δύο χρόνια πρὶν ἀρρωστήσῃ ἡ
Παυλίνα, ὁ Μαζάρι ἐνόμιζε ὅτι τὴν ἀγα-
ποῦσε. Σήμερα τὰχει μαζί μου γιατί δέχθηκα
τὸ γάμο τῆς Παυλίνης μ' ἓναν ἄλλο. Ἰσχυ-
ρίζεται ὅτι ἐπερίμενε νὰ γίνῃ καλὰ ἡ Παυ-
λίνα, γιὰ νὰ μου ζητήσῃ τὸ χέρι της.

— Δὲ θὰ μπορούσε νὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ
αὐτὸς τόσο καλὰ ὡς ἐγώ ;

Ἐ, ὅπως τὸ πνεῦμα ἐνὸς παιδιοῦ ἀναπτύσσεται σιγά-σιγά, ἔτσι
καὶ τὸ δικό της μπορεῖ νὰ συμβῆ τὸ ἴδιο.

— Μήπως λυπάσθε γιατί γίνετε σύζυγος
τῆς Παυλίνης ;

— Ὅχι, ἀν ὑπάρχει καὶ ἡ παραμικρὴ ἐλ-
πίδα νὰ θεραπευθῆ. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμ-
μιὰ σχέση μὲ τὸ ὅτι με ἐξαπατήσατε μὲ τὸ
χειρότερο τρόπο.

Σηκώθηκα μὲ τὴν πρόθεσι νὰ φύγω. Τότε ὁ Τσένερι μὲ μιὰ
συγκινησι πού πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπα σ' αὐτὸν μου εἶπε :
— Μὴ με κρίνετε πολὺ ἀστυχερὰ. Σὰς ἔκανα κακό, εἶνε ἀλήθεια,
μὰ ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα πού δὲν τὰ ξέρετε. Ἡ ἐπιθυμία
τὴν ὁποία εἶχα ν' ἀποκαταστήσω καλὰ τὴν Παυλίνα, μ' ἔκανε νὰ
κάνω ὅτι ἔκανα. Τῆς χρωστάω ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό. Ἄλ-
λοτε ἡ Παυλίνα εἶχε μιὰ περιουσία ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες λίρες. Ὅλη
αὐτὴ τὴν περιουσία τὴν ἐξώδεμα ἐγώ.

— Καὶ τολμάτε καὶ τὸ ὀμολογεῖτε ; φώναξα.

Ἐ, ὅπως τὸ πνεῦμα ἐνὸς παιδιοῦ ἀναπτύσσεται σιγά-σιγά, ἔτσι
καὶ τὸ δικό της μπορεῖ νὰ συμβῆ τὸ ἴδιο.

— Ναι, ἔσδεμα ὅλη αὐτὴ τὴν περιουσία γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς
Ἰταλίας. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ θὰ ἔκλεβα τὸν πατέρα μου, τὸ παιδί
μου... Ἢ ποῖο λόγο νὰ ἐδίσταζα νὰ διαθέσω αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ
μιὰ τόσο ἱερὰ ὑπόθεσι ; Κάθε πεντάρα πού ἔσοδεύτηκε γιὰ τὴν
ἐλευθερία τῆς Ἰταλίας ἐκαρποφόρησε πλούσια. Ἐθυσίασα γιὰ τὴν
πατρίδα μου, τὴν τιμὴ μου, ὅπως θὰ ἐθυσίαζα καὶ τὴ ζωὴ μου.
— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συζητοῦμε τετελεσμένα γεγονότα, τοῦ
ἀπάντησα ξερὰ.

— Ναι, ἀλλὰ σὰς κάνω αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι γιὰ νὰ καταλά-
βετε πόση ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου ν' ἀποκαταστήσω τὴν Παυλίνα.
Ἐπιπλέον — (στὸ σημεῖο αὐτὸ χαμῆλωσε τὴ φωνή του)— ἤθελα
νὰ τὴν παραδώσω σὲ ἀσφαλὴ χέρια, πρὶν ἐπιχειρήσω ἓνα μεγάλο
ταξίδι πού σχεδιάζω νὰ κάνω πολὺ γρήγορα, ἓνα ταξίδι τοῦ ὁποιοῦ
μου εἶνε ἀδύνατο νὰ προβλέψω τὸ τέλος καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν
ἔξερα ἀν θὰ ξαναγυρῶ. Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ δὲν θὰ ἀποφάσιζα νὰ
δεχθῶ τὴν πρότασί σας.

— Θέλετε νὰ μου πῆτε ὅτι εἶσθε ἀνακατεμένος σὲ κάποιον
συναμοσία...

— Θέλω νὰ πῶ αὐτὸ πού σὰς εἶπα, τίποτε περισσότερο, τίποτε
λιγότερο. Καὶ τώρα, χαίρετε !

Παρ' ὅλη τὴν ὀργή πού ἐννοιωθα ἐναντίον του, τοῦ ἔσφιξα τὸ
χέρι πού μου ἐπρότεινε.

— Χαίρετε, μοῦ ξανάπε. Ἴσως σὲ λίγα χρόνια νὰ σὰς γράψω
γιὰ νὰ σὰς ρωτήσω ἀν ἡ προβλέψις μου σχετικῶς μὲ τὴν θερα-
πεῖα τῆς Παυλίνης ἐπαλήθευσα.

Χωρηστικῶς εἶπε. Ἡ ἴδια ἄμαξα πού μ' ἔφερε μὲ περιμένε
ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ με ὀδηγήσῃ στὸ ξενοδοχεῖο μου. Στὸ δρόμο, ἀντί-
κρουσα ἔξαφνα τὸν Ἰταλὸ ἐκεῖνο τὸν ὁποῖο ὁ Τσένερι ὀνόμαζε Μα-
ζάρι. Ἐκανε νόημα στὸν ἄμαξά νὰ σταματήσῃ, ἀνέβηκε ἐπάνω κ'
ἤθεσε καὶ ἑκάστε δέπια μου.

— Εἶδατε τὸ δόκτορο, μοῦ εἶπε.

— Ναι, μόλις τὸν ἄφησα.

— Καὶ μάθατε ἀπ' αὐτὸν ὅτι θέλατε νὰ μάθετε ;

— Ἀπάντησε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μου.

— Ὅχι ὅμως σὲ ὅλες. Ὁ Τσένερι δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ
σὲ ὅλες.

Καὶ γέροντας αὐτὰ γέλασε κυνικά καὶ εἰρωνικά. Ἐγὼ ἔμεινα
σιωπηλός.

— Ἄν εἶχατε ρωτήσῃ ἐμένα, μοῦ εἶπε, θὰ μπορούσα νὰ σὰς
πῶ πολλὰ περισσότερα πράγματα ἀπὸ τὸν Τσένερι.

— Ἦρθα ἐδῶ τοῦ εἶπα τότε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχω ἀπὸ τὸ
δόκτορα τὶς δυνατός πληροφορίες γιὰ τὴ διανοητικὴ κατάστασι
τῆς γυναίκας μου. Ἄν μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ με πληροφορήσατε
σχετικῶς θὰ σὰς εἶμαι ἐγγνώμων.

— Τὸν ρωτήσατε ποιὰ ἦταν ἡ ἀφορμὴ πού
ἔπαθε ἡ γυναίκα σας ;

— Ναι, μοῦ εἶπε, ὅτι ἔπαθε συνεπιέξ
ἐνὸς δυνατοῦ κλονισμοῦ.

— Καὶ τὸν ἐρωτήσατε κατόπι ποιὸς ἦταν
αὐτὸς ὁ κλονισμὸς. Μὰ ἐκεῖνος δὲν σὰς ἀ-
πάντησε, δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ὑποθέτω ὅτι εἶχε λόγους γιὰ ν' ἀ-
νηθῆ ν' ἀπαντήσῃ.

— Ναι, ἐξαιρετικὸς λόγους, οἰκογενεια-
κοὺς λόγους.

— Ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ.

— Ὅχι ἐδῶ, κύριε. Ὁ δόκτορο καὶ ἐγώ
εἶμαστε παλιοὶ φίλοι. Ἄν σὰς μιλοῦσα σχε-
τικῶς, θὰ τρέχατε σπίτι του, θὰ ὀμολοῦσατε
ἴσως ἐναντίον του καὶ τότε ὅλη ἡ ὀργή
του θὰ στρεφόταν πρὸς ἐμένα. Νομίζω, πῶς
θὰ ἐπιστρέψετε στὴν Ἀγγλία.

— Ναι, γεύω ἀμέσως.

— Δόστε μου τὴν διεύθυνσι σας. Ἴσως
νὰ σὰς γράψω ἡ καλλίτερα ἄμαξα, γάρθῶ
νὰ σὰς δῶ στὴν πρώτη μετόβασή μου στὸ
Λονδίνο καὶ νὰ ὑποβάλω συγχρόνως τὰ σέρβι
μου στὴν κυρία Βώγκαν.

Εἶχα τὴν ἐπιθυμία νὰ εἰσαγγῆσω μέσα
στὸ μυστήριό αὐτῆς τῆς ἰσοθέσεως ὅστε τοῦ
ἔδωσα τὴν κάρτα μου. Τότε εἶπε τοῦ ἄμαξά
νὰ σταθῆ καὶ κατέβηκε ἐβγαλε τὸ καπέλλο
καὶ μὲσα στὸ βλέμμα του πού συνάντησε τὸ δικό μου, εἶδα
μιὰν ἔκφρασι θριάμβου καὶ πανουργίας.

— Χαίρετε, κύριε Βώγκαν, εἶπε. Ἴσως, ὕστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ,
πρέπει νὰ σὰς συγχαρῆ καίσε γιὰ τὴν πῆρατε μιὰ γυναίκα, τῆς ὁ-
ποίας δὲ θὰ μπορέσατε ν' ἀνακαλύψετε τὸ παρελθόν.

Πεταγοντάς μου τὴν τελευταία φράσι—μιὰ φράσι πού τὴν ἐν-
νοῦσα μέσα μου σὰ μαχαίρι—ἀπεμακρύνθη γρήγορα πρὶν προ-
φτάσω νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸ λαίμυ.

Ἐννοιωθα τὴν πιὸ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ ξαναδῶ τὴ φτωχὴ μου
γυναίκα καὶ ἐφυγα ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀγγλία.

ΚΕΦ. VII

Ἡ ἐπιστροφὴ

Μόλις ἐπέστρεφα στὸ σπίτι κατάλαβα τὴν Παυλίνα ἐχρηστι-
μένη πού με ξανάβλεπε. Ναι, ἦταν εὐχαιριστημένη. Μοῦ ἔκανε καλὴ
ὑποδοχή, διατηρώντας μ' ὅλα ταῦτα τὴ θλιβερὴ καὶ ἀκαθόριστη
ἐκφρασί της. Μὲ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Φτωχὴ μου Παυλίνα !

Οἱ μίγες περνοῦσαν χωρὶς ὅμως νὰ ἐπέλθῃ τὸ βαφικὸ πού θὰ
τὴν ἔθεράπευε. Οἱ πρόοδοι τῆς διανοητικῆς της καταστάσεως ἐπὶ
τῶν ὁποίων εἶχε ὑπολογίσει ὁ Τσένερι δὲν ἐπραγματοποιούντο
παρὰ μὲ μιὰ βραδύτητα ἀπελπιστικὴ.

Οἱ καλλίτεροι γιατροὶ τῆς Ἀγγλίας τὴν ἐξέτασαν. Ὅλοι ἔλεγαν
τὸ ἴδιο. Ἐἶνε ἀδύνατο νὰ θεραπευθῆ, ἐφόσον εἶνε ἄγνωστες ἡ
περιοχταῖς ὑπὸ τὶς ὁποῖες προήλθεν ἡ διανοητικὴ διατάραξις.
Καὶ ἄρχισα εἶσι νὰ φοβῶμαι ὅτι δὲν θὰ τὴ θάβαινα ποτέ.

Ἐ, ὅπως τὸ πνεῦμα ἐνὸς παιδιοῦ ἀναπτύσσεται σιγά-σιγά, ἔτσι
καὶ τὸ δικό της μπορεῖ νὰ συμβῆ τὸ ἴδιο.

(Ἀκολουθεῖ)

— Παυλίνα, ρώτησι ὁ Μαζάρι μὲ ἀναγνώριζε :